

بازنگری میکانیزم های نهادی برای مهار نمودن قاچاق انسان در افغانستان

مقدمه

از سال ۲۰۰۱، شماری از پروژه‌هاییکه تمویل آنها بدوش ادارات کمک دهنده، بشمول وزارت امور خارجه ایالات متحده امریکا بود، تطبیق گردیده اند تا حکومت افغانستان را در حل جنبه های مختلف بحران قاچاق انسان در افغانستان پشتیبانی نمایند.^۱ اساساً کانون مرکزی ابتکارات نامبردهٔ پارادیم جهانی^۲ "P۳" بود: ۱) جلوگیری قاچاق انسان، ۲) حمایت از قربانیان ۳) تعقیب مجرمین و متخلفین. بنابر این، پروژه های نامبرده حمایت خود را برای ایجاد قوانین ضد قاچاق و بمیان آوردن "کمیسیون عالی مبارزه با جرایم اختطاف و قاچاق انسان" متمرکز ساخت. علاوه برآن، پروژه های متذکره برای قربانیان خدمات ارائه نموده، از قربانیان حمایت کردند و برای مجریان قوانین افغانستان و کارمندان قضاء برنامه های آموزشی تهیه کردند. با وجود دستیابی به پیروزیهای چشمگیر در دهه گذشته، چالشهای فراوانی تا کنون راه حل نیافته اند.

تازه ترین گزارش که در مورد "قاچاق انسان" توسط وزارت امور خارجه ایالات متحده امریکا بچاپ رسیده است، افغانستان را بمثابه کشور منبع، ترانزیت و مقصد برای قاچاق مردان، زنان و اطفالی میداند که تابع کار اجباری، و قاچاق برای استفاده جنسی اند.^۳ گزارش نشان میدهد که حکومت افغانستان بصورت کامل با حداقل معیارهای محو قاچاق انسان خود را تطابق نداده است؛ ولی با این حال، ادعا میکند که برای رسیدن به این هدف تلاشهای قابل ملاحظه ای را انجام میدهد. این پالیسی نامه، خلاصه یافته های مطالعه نقشه راه را که توسط واحد تحقیق و ارزیابی افغانستان (AREU) و گروه حاکمیت امنیت (SGG) در سالهای ۲۰۱۵ و ۲۰۱۶ انجام گردیده، ارائه مینماید. یادداشت نامبرده پیشنهاداتی را به حکومت افغانستان و نیز جامعه بین المللی ارائه مینماید تا اقدامات لازم را برای بلند بردن ظرفیت حکومت افغانستان و تجهیز آن با وسایل مورد نیاز بمنظور دادن پاسخ قوی و جامع برای رفع این معضل، اتخاذ نماید.

روش تحقیق

معلومات ابتدائی و ثانوی، هر دو، برای بدست آوردن نتیجه نهائی مطالعه نقشه راه مورد استفاده قرار گرفت. معلومات ابتدایی مبتنی بر تحلیل مصاحبه های کلیدی معلومات دهندگان و بحث گروهی متمرکز میباشد که طی سالهای ۲۰۱۵ و ۲۰۱۶ در هرات، کندهار و کابل صورت گرفت. به هر حال، این پالیسی نامه با معلومات تازه ای تجهیز گردید که در جریان پنج ملاقات کوتاه نویسنده با سهمداران کلیدی در ماه فبروری ۲۰۱۸ بدست آمد، در حالیکه معلومات ثانوی با بررسی و مطالعه دقیق کتابخانه ای از نشرات موجود افغانستان درباره "قاچاق انسان" بدست آمده است. در این مرحله کابل بخاطری گزیده شد که بسیاری از پالیسی ها در آنجا ترتیب و تطبیق میگردد. ننگرهار و هرات به دلیل درک گرایش های منطقوی و واکنش های نهادی در مورد قاچاق انسان انتخاب شدند زیرا در ولایات نامبرده دو دروازه عمده دخولی به افغانستان، یعنی سرحدات تورخم و اسلام قلعه موقعیت دارند.

مصاحبه های کلیدی معلومات دهندگان و بحث گروهی متمرکز هر دو، براساس رهنمود ترتیب شده از طریق مشوره میان SGG و AREU انجام گردید. مصاحبه های کلیدی معلومات دهندگان در درجه اول با نمایندگان ادارات حکومتی که در مسایل مربوط به قاچاق انسان مصروف بودند و نیز با نمایندگان ادارات بین المللی انجام گردید که حکومت افغانستان را در این باره مورد حمایت قرار میدادند. اشتراک کننده گان در بحث گروهی متمرکز بصورت عمده زنان فعال حقوق بشر بودند. در وزارت امور داخله، کمیسیون عالی مبارزه با جرایم اختطاف و قاچاق انسان یا کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان شماری از محدودیتها بشمول دسترسی به معلومات در مورد قاچاق انسان، موجود بود. محدودیت دیگر، تماس گرفتن با قربانیان قاچاق بود، زیرا بسیاری از آنها از سخن گفتن در موارد مربوط به خود شان با محققان، بنا بر حساسیتهای فرهنگی، احتراز مینمودند.

۱ پروگرام حمایتی از سنکتور عدلی-JSSP وزارت خارجه ایالات متحده امریکا، پروگرام آگاهی عامه IOM، خانه امن منظم ودایمی Hagar international برای قربانیان قاچاق انسان، شبکه حمایتی اطفال-CPAN یونیسف.

۲ P: Prevention, Protection, Prosecution

۳ گزارش سال ۲۰۱۵ وزارت خارجه امریکا در مورد قاچاق انسان: اداره نظارت و مبارزه با قاچاق انسان. در <http://www.state.gov/j/tip/rls/tiprpt/index.htm>، ۲۰۱۵/۰۷/۲۰۱۵. قابل دسترسی میباشد. نقل قول ۳۱ جولای ۲۰۱۵، صفحه ۶۴.

پدیده "قاچاق انسان" در افغانستان

بررسی نشرات برای این تحقیق، قاچاق انسان را بحیث چالش وسیع در افغانستان ارزیابی نموده که برای امنیت انسان در این کشور تهدیدهای مختلفی را بار می‌آورد. این بدان معنی است که باید مبارزه با قاچاق انسان با واکنش‌های قوی که شامل تمرکز بر نمونه‌های "P ۳" است، صورت گیرد.

جلوگیری

"قانون مبارزه علیه اختطاف و قاچاق انسان" که در سال ۲۰۰۸ تصویب گردید اولین گام حکومت افغانستان در مبارزه با قاچاق انسان بشمار می‌رود. سه عنصر تعاریف بین‌المللی-عمل، وسایل و هدف- نیز به تعریف افغانستان اضافه گردیدند. با این وجود، این قانون در اهداف خود کمتر جامع شمرده می‌شود. به این ترتیب، با وصف آنکه، قانون متذکره، الگوی "P ۳" را برای مبارزه با قاچاق انسان تحت پوشش قرار داد؛ ولی بزودی در مورد آن تجدید نظر صورت گرفت و از ۲۹ جنوری ۲۰۱۷ نافذ گردید. مهمترین تغییر در نسخه اصلاح شده اینست که بچه‌بازی را معادل قاچاق اطفال دانست، که در قانون سال ۲۰۰۸ گنجانیده نشده بود. در عین حال، تعریف آن نزدیک به پروتوکول پالموی ملل متحد بنظر می‌رسد. بهر صورت، برخی از ابهامات تا هنوز هم وجود دارند. بگونه مثال، درین قانون اصطلاح "د انسان قاچاق" (پشتو) یا "قاچاق انسان" (دری) برای قاچاق مورد استفاده قرار گرفته که حتی در میان مامورین عالی رتبه حکومتی و خازنوالان مفاهیم را مغشوش می‌سازد، زیرا این اصطلاحات پشتو و دری بصورت عمومی مفاهیم قاچاق مهاجرین و مهاجرت را افاده مینمایند. برعلاوه، مواد ۱۰-۲۱، و فقره‌های دوم و سوم ماده ۲۲ قانون تعدیل شده توسط قانون جزای عمومی از تاریخ ۱۴ فبروری ۲۰۱۸ باطل گردیده^۴ ولی بقیه قوانین نافذ باقی مانده اند^۵. در حالیکه ماده‌های دیگری در هر دو قانون (قاچاق و قانون جزا) وجود دارند، ولی هیچ ماده‌ای توضیح نمی‌نماید که ماده کدام قانون قابل اجرا و کدام یک لغو گردیده است؟ ابهام وقتی عمیقتر میگردد که عین ماده‌ها در هر دو قانون وجود داشته و واژه/اصطلاحات متفاوت را مورد استفاده قرار میدهند. بگونه مثال، ماده ۳ قانون قاچاق از اصطلاح موندل (Mundal) کار گرفته در حالیکه ماده ۵۱۰ قانون جزا اصطلاح ترلاسه کول را برای عین مقصد بکار میبرد؛ به هر حال، این دو اصطلاح پشتو معانی کاملاً متفاوت را افاده مینمایند. واژه نخست حالتی را توضیح مینماید که طی آن شخصی چیزی را بدون کدام تلاش بدست می‌آورد، در حالیکه کلمه دوم وضعیتی را تشریح میکند که شخصی چیزی را بعد از یک مبارزه یا سعی دریافت مینماید. به عباره دیگر واژه اول یک عمل غیر عمدی را تشریح مینماید در حالیکه در واژه دومی قصد شامل مییابد. براساس مواد قانون ۲۰۱۷ که در بالا از آن تذکر بعمل آمد، کمیسیون عالی مبارزه با جرایم اختطاف و قاچاق انسان (که پس از این بنام کمیسیون عالی یاد خواهد شد) تاسیس گردید. هدف اصلی قانون نامبرده این بود که بین مقامات مربوطه هماهنگی بهتر را تأمین نموده و برای حمایت و پاسخ سریع و موثر، پالیسی‌های موثر را ترتیب دهد. کمیسیون عالی وظایف خود را تحت نظارت وزیر عدلیه انجام میدهد که متشکل از ۹ وزارت و هفت اداره مستقل دولتی و غیر دولتی مییابد. به هر صورت، یافته‌ها نشان میدهد که تمام اعضای کمیسیون عالی بصورت منظم در جلسات تخنیکی که در هر ماه دایر میگردد، اشتراک نمی‌نمایند. قابل ذکر است که در کمیسیون عالی نماینده زنان وجود ندارد.

میکانیسمهای اجرای قانون

وزارت امور داخله اداره مسئول اجرای مدیریت میکانیسمهای قانون است. در دستگاه وزارت داخله دو واحد موجود است: واحد مبارزه با قاچاق انسان و واحد پولیس سرحدی افغانستان که در سطح ملی و فرعی انجام وظیفه مینمایند. برعلاوه، ریاست امنیت ملی دارای واحد‌های خودی است که در سطح مرکز و ولایات بر ضد قاچاق انسان مبارزه میکنند. چهارمین واحد بنام بوری مرکزی ملی انترپول در کابل فعالیت میکند.

واحد مبارزه با قاچاق انسان، ۸۳ افسر دارد که تمام کشور را تحت پوشش قرار داده و در مقایسه با گذشته قابل توجه دانسته میشود. به هر صورت، با توجه به مقیاس گسترده‌ای قاچاق انسان میتوان تذکر داد که در مقایسه با چالشهای موجود در افغانستان این تعداد بسیار کم به نظر می‌رسد. جدا از تعداد، واحد نامبرده با چند چالش دیگر بشمول کمبود قابل ملاحظه منابع، وسایل اساسی و عدم موجودیت حمایت برای انجام درست وظایف خود مواجه مییابد. با وصف آنکه این واحد بصورت رسمی در اواخر سال ۲۰۱۷ به وزارت دفاع انتقال گردیده ولی واحد مبارزه با قاچاق در وزارت امور داخله باقی مانده است. واحد پولیس سرحدی افغانستان در مبارزه با قاچاق انسان، بخصوص در موارد قاچاق فرا سرحدی نقش مهمی را بدوش دارد، زیرا آنها تمام پوسته‌های سرحدی، میدانهای هوایی و دروازه‌های عمده ورودی به افغانستان را کنترل مینمایند. به هر صورت، یافته‌های این تحقیق نشان میدهد که واحد پولیس سرحدی افغانستان دارای هیچ روش عملیاتی معیاری بخصوص در مورد کار بالای قضایای قاچاق انسانی نیست. برعلاوه، واحد پولیس سرحدی افغانستان در این باره هیچگونه آموزش معیاری ندیده و یا شاید بصورت غلط و ناقص آموزش دیده باشد، زیرا

۴ قانون جزا، صفحه ۷۹۰، ۱۰ می ۲۰۱۷، شماره ۱۲۶۰ وزارت عدلیه، جمهوری اسلامی افغانستان.

۵ مصاحبه با معلومات دهنده کلیدی، وزارت امور داخله (۱۷ فبروری، ۲۰۱۸).

درباره قاچاق کدام کتاب رهنمای دستی وجود نداشت. کتاب رهنمای دستی اکنون توسط پروگرام آگاهی عامه IOM ترتیب گردیده و آموزش در سال ۲۰۱۸ دوباره آغاز گردیده است. بوروی مرکزی ملی دیتابیس معلومات ضروری درباره قضایای ثبت شده را در اختیار دارد. به نظر میرسد که این اداره خوب تجهیز گردیده و آموزشهای تخصصی در اختیار آن گذاشته شده است. با این حال، در جریان این مطالعه هیچ موردی درباره قضایای جرمی قاچاق انسان ثبت نشده است. عدم موجودیت حتی یک اطلاعاتیه در باره قاچاق انسان که از جانب بوروی مرکزی ملی در افغانستان صادر شده باشد را می توان به کشف و تحقیقات محدود در مورد واقعات قاچاق انسان در سراسر کشور ربط داد.

حمایت

براساس معیارهای جهانی، قربانیان قاچاق انسانی باید با اقدام از سه طریق خاص حمایت شوند: نجات، بازتوانی و ادغام مجدد (در جامعه)، شناسائی قربانیان و سیستم ارجاع قربانیان عناصر مهم در راه تلاش و مساعی نجات شمرده میشوند. با وجود آنکه تشریک مساعی و همکاری موسسات حکومتی و غیرحکومتی در شناختن قربانیان در بسیاری از اسناد بین المللی مشخص گردیده، ولی در افغانستان تنها ادارات تطبیق قانون حق تشخیص قربانیان را بدوش دارند. دو عاملی که به ویژه مانع شناسائی درست قربانیان میشوند عبارت اند از:

- قضایای قاچاق انسان در اکثر موارد با سایر قضایای جرمی مانند اختطاف، تجاوز جنسی و مهاجرت غیر قانونی می آمیزد.
- چندین عامل ساختاری و تخنیکی، بشمول عدم موجودیت روشهای معیاری برای شناسایی قربانیان، بالای پروسه شناسائی قربانیان تاثیر میگذارد.

تمام خانه های امن که توسط موسسات بین المللی یا حکومت افغانستان اداره میشوند بدلیل مشکلات مالی مجبور به بسته شدن، شده اند. با همه اینها هنوز خانه های امن وجود دارند که باستثنای مردان، از قربانیان زن و کودک حمایت مینمایند. علاوه براین، تنها زنان قربانی که توسط ادارات حکومتی (بگونه مثال، وزارت امور زنان)، یا وزارت کار، امور اجتماعی، شهداء و معلولین معرفی میگردند، میتوانند به پناهگاه ها دسترسی پیدا کنند. این موضوع بمعنی آنست که برای مردان و پسران بالاتر از سن ۱۸ در افغانستان بعنوان قربانیان قاچاق انسان خدمات ارجاع موجود نیست.

در سراسر افغانستان راه های متعددی برای ادغام مجدد و یکجا شدن با خانواده وجود دارند. در حال حاضر در قضایای قاچاق، ادغام مجدد و یکجا شدن با خانواده ها چالشهای فراوانی وجود دارد. بنابر ترکیب و تلفیق قاچاق انسان با سایر جرایم، بسیاری از قربانیان قاچاق بعنوان قربانیان سایر اشکال بد رفتاری مانند تجاوز جنسی و خشونتهای محلی شناخته میشوند که در نتیجه یکجا شدن آنها با خانواده های شان با چالشهای بیشتر مواجه میگردند. برعلاوه، پروگرامهای آموزش حرفوی که میتواند ادغام قربانیان را کمک نماید، محدود اند. به همین ترتیب، بنابر عدم موجودیت منابع و محدودیت دسترسی به سهولت های صحی، حکومت افغانستان از گزینه های برای تامین کافی مراقبت های صحی برای قربانیان نقض حقوق بشر بهره مند نیست.

تعقیب قضائی

به عنوان عنصر سوم الگوی جهانی "P ۳"، پیگرد قضائی قاچاق انسان برای موثریت مبارزه با قاچاق انسان ضروری به نظر میرسد. بهر حال، میزان تعقیب قضایی در افغانستان بصورت استثنائی بنابر چندین دلیل، بشمول عدم توانائی اجرای قانون از جانب ادارات ذیربط در پائین آوردن قضایا، تحقیق جرایم و محاکمه درست قضایا، در سطح پائین قرار دارد. در کشف جرایم قاچاق انسان، واحد مبارزه با قاچاق انسان با چندین چالش، بشمول عدم موجودیت منابع و آموزشهای تخصصی، مواجه اند. برعلاوه، ثبت قضایا بنابر عدم رضایت قربانیان محدود اند. در حقیقت این را میتوان بنام تحقیق واکنشی یاد کرد که با تحقیقات پیشگیرانه در تناقض قرار دارد. روش تحقیق واکنشی در قبال معلومات درباره فعالیت جرمی جاری که از طریق جمع آوری اطلاعات استخباراتی حاصل میشود، و یا گزارشهای شاهدان، پاسخ میدهد که ضرورت جدی به مداخله را ایجاب مینماید. در چنین موارد، واکنش به تاخیر افتاده پولیس میتواند باعث پیامد های جدی برای قربانیان باشد. در شرایطی که تحقیقات پیشگیرانه برای شهود تهدید جدی نداشته باشد، پولیس مجبور نیست که پاسخ فوری ارائه نماید. به این ترتیب واحد های پولیس میتواند فعالیت های خود را برنامه ریزی نماید تا براساس پلانهای عملیاتی و منابع شواهد مربوط را جمع آوری کند. چالش دیگری که مانع تحقیقات پیشگیرانه میگردد درک غلط از روند مهلت نهائی ۷۲ ساعته میباشد: این درک اشتباه آمیز است که گویا پولیس برای تکمیل تحقیقات ابتدائی، قبل از آنکه قضیه را به لوی خانوالی بفرستد، تنها و تنها ۷۲ ساعت فرصت دارد. عدم موجودیت طرز العمل معیاری درباره تحقیقات ابتدائی و جمع آوری شواهد، چالشهای پایدار دیگر در واحد مبارزه با قاچاق انسان شمرده میشوند. این جرایم توسط یکی از ادارات ستره محکمه که بنام تعقیب جرایم علیه امنیت داخلی و خارجی (SPIES) یاد میشود، تعقیب میگردند. SPIES در عین حال سایر جرایم مانند قضایای تروریسم را نیز تعقیب مینماید که حضور فزینی منظم وکلای خصوصی را با چالش مواجه میسازد. در نتیجه، این موضوع در اغلب موارد حقوق متهم به محاکمه منصفانه را تضعیف مینماید. برعلاوه، از آنجائیکه قضایای افغانستان بنابر عدم موجودیت روشهای تحقیق حساس قربانیان، سابقه صدور مجازات شدید را دارد، این گرایش در محکمه های SPIES بیشتر مشهود میباشد. علاوه بر این، اطلاعات مربوط به پیگرد جرم بشمول حکم ستره محکمه در صورتیکه موسسات جامعه مدنی در نظارت بر جریان محکمه دخیل نباشند، در

دسترس عموم قرار نمیگیرد. در نتیجه، بنابر عدم موجودیت مکانیزمهای نظارتی جهت تامین این موضوع که آیا فیصله های قضیه بخصوص در مورد قضایای قاچاق انسان، براساس حاکمیت قانون صورت گرفته اند، وجود ندارد.

مشارکت میان حکومت افغانستان و سازمانهای بین المللی: حمایت جامعه بین المللی در تمام سکتورهای حکومت افغانستان مهم و حیاتی میباشد. این حمایت شامل ارائه ابزار قانونی، ایجاد ظرفیت در میان ادارات تطبیق قانون، نماینده گان کمیسیون عالی و قوه قضائیه در مورد موضوع قاچاق انسان میباشد. علاوه بر این، شماری از مکانیزمهای ارجاع و پناهگاه که بیشتر از این فعال نمی باشند، از لحاظ مالی تامین میگردیدند. بهر حال بعضی نارسائی ها در این مورد وجود داشتند:

- آموزشهاییکه به ادارات اجرای قوانین ارائه میگردید در اکثر موارد کوتاه مدت و دوره های آموزشی یا سمینارهای مختصر را در بر میگرفت.
- هیچگونه برنامه آموزشی و نصاب ویژه در مورد قاچاق انسان موجود نبود تا اینکه سازمان بین المللی مهاجرت یا IOM در سال ۲۰۱۸ تازه رهنمای کتاب آموزشی دستی را چاپ نمود.
- شماری از آموزشها که درباره قاچاق انسان توسط موسسات بین المللی از لحاظ مالی تامین گردیده بود بنا بر کمبود منابع طی دو سال اخیر به تعویق افتاد.
- کدام مکانیزم با ثبات برای حفاظت قربانیان قاچاق انسان مورد توجه قرار نگرفت. بگونه مثال، پناهگاههاییکه از جانب تمویل کنندگان تمویل شده بود میتوانست تا وقتی مورد حمایت قرار گیرند که به واحد مبارزه با قاچاق انسان از قربانیان منتقل و شامل مکانیزم های بودجه شوند.

پیشنهادات

جلوگیری

۱. قانون قاچاق سال ۲۰۱۷ نیازمند بررسی مجدد میباشد تا بتواند تمام تناقضات یا افزودگیها با قانون جزا را تشخیص و از میان بردارد. وقتی که این موضوعات هماهنگ گردند، اجرای بهتر و روشتر پالیسی ها در جهت جلوگیری از قاچاق انسان، قاچاق مهاجرین ومهاجرت و اختطاف میسر خواهد شد.
۲. قدرت اجرای پالیسی حکومت افغانستان باید توسعه پیدا کند تا از طریق تقویه کمیسیون عالی عملکرد شان پایدار گردد. کمیسیون عالی نیاز به ظرفیت قوی تر دارد تا بتواند شرکای کلیدی را هماهنگ و معلومات را انتشار دهد.
۳. یک دیتابیس عمومی درباره قضایای قاچاق انسان باید تحت نظر کمیسیون عالی ایجاد گردد.
۴. بمنظور حل چالشهای ناشی از قاچاق انسان شماری از اقدامات مختصر را میتوان برای بلند بردن ظرفیت تطبیق قانون اتخاذ نمود:
  - ساحه شعبه ضد قاچاق باید در اداره تحقیقات جرم توسعه یابد.
  - برای آموزش کارمندان تخصصی و ارشد، نصاب تعلیمی معیاری ایجاد گردد.
  - به منظور سهمگیری و نقشه پولیس سرحدی افغانستان در مبارزه علیه قاچاق انسان باید روشهای عملی و تفصیلی معیاری بمیان آید.
  - هماهنگی و توسعه تشریک معلومات میان واحد ها و ادارات بشمول: اداره تحقیق جرایم (CID)، پولیس سرحدی افغانستان، ریاست امنیت ملی و انترپول.
  - منابعی که در اختیار ادارات مبارزه با قاچاق انسان گذاشته میشود باید افزایش یابد.
  - کارمندان باید از طریق ایجاد سیستم تشویقی ترغیب گردند تا به عوض تحقیقات واکنشی، تحقیقات پیشگیرانه را انجام دهند.
  - به منظور مدیریت قضا و شریک ساختن معلومات، باید دیتابیس عامه شبیه به سیستم ملی معلومات و مدیریت (NIMS) یا سیستم مدیریت قضا (CMS) ایجاد شود. دیتابیس متذکره، باستثنای معلومات حساس مانند شناسایی قربانیان، معلومات دهندگان کلیدی یا شاهدان قضیه، در اختیار عامه قرار گیرد.
  - حکومت افغانستان باید آگاهی عامه را از طریق رسانه ها، سیستم آموزشی و سایر امکانات مربوطه افزایش دهد. حکومت باید تحقیق درمورد موضوع را بیشترحمایه و تمویل نماید.
۵. جمع آوری معلومات باید در دسترس مردم قرار گرفته و بصورت منظم انجام شود.

حمایت

۱. به منظور داشتن میکانیزم بهتر جهت تشخیص قربانیان، باید کارمندان تطبیق قانون در راستای شناسایی قربانیان آموزش ببینند، میکانیزم معیاری ارجاع و روش های عملیاتی معیاری مربوط برای همه واحد های اجرای قانون ایجاد گردد و تعداد خانه های امن قابل دسترسی برای قربانیان افزایش یابد.
۲. میکانیزم پایدار برای حفاظت قربانیان قاچاق باید مورد توجه قرار گیرد. این موضوع میتواند از طریق آغاز دوباره خانه های امن حمایتی تمویل شده از جانب مراجع کمک دهنده همراه با پلان واضح، انتقال انجام پذیرد که آنها را بخشی از سیستم بودجه ساخته و تضمین نماید که برای حمایت فوری و مطمئن آنها میکانیزم های حمایتی خاص و نیز سیستم انتقال قربانیان جهت ادغام دوباره قربانیان در جامعه، وجود دارد.
۳. شیوه های ادغام مجدد و پیوند دوباره خانواده باید معیاری گردد. برای انجام چنین کار، باید روشهای مصاحبه مفصل و رهنمودها برای پیوستن مجدد، و مصاحبه های شفاهی میان قربانیان و اعضای خانواده (که بصورت جداگانه صورت میگیرد) با هم پیوند داده شود.
۴. فرصتهای آموزشهای حرفوی باید بمتابه بخشی از مساعی ادغام مجدد، تقویه گردند.
۵. مراقبت های صحتی و حمایت روانی از قربانیان باید گسترش یابد.

پیگرد قانونی

۱. به منظور کشف موثر جرایم، تحقیقات پیشگیرانه توسعه یابد و آموزشهای منظم ارائه گردد.
۲. مدیریت صحنه جنایت و معیار های جمع آوری شواهد اولیه بهبود یابد.
۳. تحقیق قضایا بهتر گردد:
- روشهای جمع آوری گواهی قربانیان را معیاری نمائید: بگونه مثال، گواهیها باید در حضور یک کارکن اجتماعی یا شاهد سومی مانند یک کارمند اداری یا قضائی محلی در جامعه ایکه قربانی در آن مشاهده شده است، صورت گیرد.
- روش ها و میکانیزم های حفاظت از قربانیان و شهود باید ایجاد و اعمال گردد.
۴. محاکمه قضایا را اصلاح نمائید:
- دسترسی به محاکم SPIES باید افزایش یابد.
- اطمینان حاصل نمائید که سنگین ترین جزاهای مجاز قانونی، بخصوص در مورد مجرمین مکرر اعمال گردیده اند.
- قضاوت و تصامیم محکمه ها باید در دسترس همه مردم قرار گیرند که بصورت عمومی تغییر عمده در پالیسی قوه قضائیه را ایجاد مینماید.

ساحات مشارکت بین المللی:

۱. باید پروگرامهای حمایت دراز مدت و پایدار ایجاد گردد که بجای نوآوریهای موقت، بر ظرفیت سازی در موسسات افغانستان تمرکز کرده بتواند.
۲. باید بالای ایجاد ظرفیت در حکومت افغانستان تمرکز شود تا تهیه، اجراء و ادغام برنامه های آموزشی قاچاق انسان سهولت یابد.
۳. باید بالای مالکیت و مشارکت محلی در هر برنامه ارائه شده به ادارات امنیتی، قضاء و تطبیق قانون، و نیز سازمانهای جامعه مدنی و موسسات غیر دولتی تاکید صورت گیرد.
۴. اطمینان حاصل نمائید که تمام مواد آموزشی که در نتیجه مشارکت بین المللی با حکومت افغانستان تهیه گردیده اند در برنامه ها و نصاب های تعلیمی موجود موسسات آموزشی مدغم گردند.
۵. خانه های امن که به کمک تمویل کنندگان ایجاد گردیده اند باید با پلانهای مشخص، پایدار و دراز مدت حمایت شوند.

نظریاتی که در این مقاله ابراز گردیده مربوط به نویسنده می باشد و منعکس کننده نظریات واحد تحقیق و ارزیابی افغانستان نیست.

کد نشریه

۱۸۰۳D

مترجم

محمد کاظم ملوان

در باره واحد تحقیق و ارزیابی افغانستان

واحد تحقیق و ارزیابی افغانستان یک نهاد مستقل تحقیقاتی مستقر در کابل می باشد که در سال ۲۰۰۲ با همکاری جامعه بین المللی در افغانستان تاسیس گردید. هدف این نهاد تحقیقاتی انجام و عرضه تحقیقات با کیفیت عالی، مبنی بر شواهد، مرتبط با پالیسی و انتشار نتایج حاصله آنها و همچنان ترویج فرهنگ پژوهش و مطالعه می باشد. طبق گزارش دانشگاه پنسیلوانیا، واحد تحقیق و ارزیابی افغانستان منیجمنت یک نهاد پژوهشی دارای جایگاه عالی در افغانستان بوده و در بین نهاد های پژوهشی در آسیای میانه در رده پنجم قرار دارد. این نهاد با پالیسی سازان، جامعه مدنی، محققان و محصلین به منظور تحقق اهداف خویش ارتباط برقرار می نماید تا استفاده از نشرات مبنی بر شواهد و کتابخانه این واحد ترویج یافته، ظرفیت تحقیقی آنها تقویت شود و فرصت ها برای بازتاب اندیشه ها، مناظره ها و تحلیل ها ایجاد گردد. واحد تحقیق و ارزیابی افغانستان توسط هیأت مدیره اداره می شود که متشکل از نمایندگان ادارات تمویل کننده، سفارتخانه ها، سازمان ملل متحد و دیگر سازمان های چندجانبه، جامعه مدنی و کارشناسان مستقل می باشد.

واحد تحقیق و ارزیابی افغانستان برنده جایزه بهترین نهاد تحقیقاتی بین المللی سال ۲۰۱۸ مجله پراسپکت بریتانیا (Prospect Magazine) گردیده است.

تمویل کننده اساسی:

نهاد انکشافی بین المللی سویدن (Swedish International Development Cooperation Agency (SIDA)

تمویل کنندگان برنامه ها:

پروژه های مشخص واحد تحقیق و ارزیابی افغانستان در سال ۲۰۱۸ توسط نهاد های بین المللی ذیل تمویل گردیده است:

European Union (EU), Global Challenges Research Fund (GCRF), United States Institute of Peace (USIP), Norwegian Institute of International Affairs (NUPI), Food and Agriculture Organization of the United Nations (FAO), Overseas Development Institute (ODI-UK), Institute of Development Studies (IDS) and Swiss Agency for Development and Cooperation (SDC), and British Council (BC).

همچنان این ادره عضویت شبکه های جهانی ذیل را دارا میباشد:

Resolve Network, Secure Livelihoods Research Consortium (SLRC), Global Challenges research Fund (GCRF), A Conflict Sensitive Unpacking of The EU Comprehensive Approach to Conflict, Crisis Mechanism (EUNPACK), ADB-Asian

Think Tank Network (ATTN) and The Central Asian Think Tank Network (CTTN).